

Konečně poukazuje st-l na to, že podle § 66 služ. pragm. se odpočivné požitky vyměřují na podkladě dat obsažených v osobním výkaze. Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Je pravda, že podle § 13 služ. pragm. se mají do osobního výkazu zapsati všechna osobní data, týkající se služ. poměru úředníkovy všeobecně, a že se tam zvláště mají zapsati data rozhodná pro výměru výslužného. Zápisy do osobního výkazu dějí se pak jednak na podkladě udání úředníkovy, jež týž jest povinen služebnímu úřadu ihned po vstupu do služby udati a dále během služby oznamovati a prokázati (§ 13 odst. 2 služ. pragm.), jednak na podkladě rozhodnutí a opatření úřadu (§ 13 odst. 1 služ. pragm.). Ježto se tedy zápisy do osobního výkazu konají na podkladě předložených listin, rozhodnutí a opatření, je zřejmo, že zápisy v osobním výkaze jsou pouhým reflexem, stručným výtažkem předložených listin, rozhodnutí a opatření a mají proto jen povahu evidenční. Je dále pravda, že úředník má právo do svého osobního výkazu nahlédnouti, a z něho si opisy poříditi, leč osobní účast státního úředníka při sdělávání osobního výkazu nemá ještě toho smyslu, že by zápis do osobního výkazu zakládal akt právní moci schopný. Je konečně také pravda, že podle § 66 odst. 1 služ. pragm. se odpočivné požitky mají vyměřiti na podkladě dat obsažených v osobním výkaze, z toho však ještě neplyne, že osobní výkaz, jenž, jak řečeno, má toliko povahu evidenční, je nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků, ježto již z § 66 odst. 2 služ. pragm. plyne, že státní zaměstnanec se může domáhati příznání i vyšších odpočivných požitků, než jak plynou z dat v osobním výkaze obsažených.

Na podkladě těchto úvah dospěl nss k právnímu názoru, že osobní výkaz je pouhou pomůckou evidenční a že zápisy v osobním výkaze, vedeném podle § 13 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., nejsou nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků ve smyslu § 66 služ. pragm., proti němuž by nebyl protidůkaz přípustným. Nemůže tedy st-l z pouhé okolnosti, že sporná doba je v osobním výkaze zapsána jako pro výměru odpočivných požitků započitatelná, dovozovati, že sporná doba mu skutečně byla započtena, když tvrzení žal. úřadu, že tu není žádného zvláštního správního aktu o tomto zápočtu, zůstalo stížností nevyvráceno. Okolnost pak, jak na věc pohlíží rak. patentní úřad, je pro posouzení věci nerozhodna.

Č. 11.510.

Živnostenské právo: Za pomůcky provozu výrobní živnosti ve smyslu § 37 odst. 2 živn. ř. lze považovati i ty, které slouží k rozvážení a rozprodeji výrobků; nevymyká se proto z oprávnění, příslušejících živnostníkům podle cit. zákonného ustanovení, aby prováděli kování vlastních koní, užívaných k rozvážení jejich výrobků a nelze ještě v činnosti té spatřovati skutkovou podstatu přestupku § 22 živn. ř. neoprávněného provozování koncesované živnosti podkovářské.

(Nález ze dne 30. října 1934 č. 6122/33.)

V ě c: Česká akc. mlékárna v P. a František P. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: Stížnost České akc. mlékárny v P. se odmítá pro nepřípustnost, ke stížnosti Františka P. se nař. rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem z 1. července 1931 uložil magistrát hl. m. Prahy Františku P. z P., dnešnímu st-li, jako zodpovědnému zástupci České akc. mlékárny v P. podle § 132 živn. ř. pokutu 300 Kč, pro případ nedobytnosti trest vězení na 30 dnů pro přestupek § 22 živn. ř., jehož se dopustil tím, že tato akc. mlékárna, oprávněná k výrobě polévkového koření »Maja«, zpracování a zužitkování mléka a k obchodu mléčnými výrobky, konečně k výrobě ledu, zřídila ve svém závodě ve V. čp. 423 dílnu podkovářskou, v níž provádí pro vlastní potřebu kování koní rozvázejících mléko.

Proti tomuto nálezu podal st-li odvolání, jemuž zem. úřad výměrem z 9. září 1932 nevyhověl, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána konaným šetřením a jeho částečným doznáním. Námitku, že firma jest oprávněna kovati koně pro vlastní potřebu podle § 37 odst. 2 živn. ř., zamítl žal. úřad s odůvodněním, že za pomůcky provozovací lze považovati výhradně jen ty, které slouží k výrobě v živn. podniku, a nikoliv pomůcky, které slouží toliko k rozvážení a rozprodeji výrobků. K poukazu na nález nss-u Boh. A 3768 podotkl žal. úřad, že tento nález nelze aplikovati na daný případ, neboť ve věci, o níž rozhodl nss, šlo o živnost povoznickou, u níž rozvážení zboží tvoří substrát provozované živnosti a není pouze akcesoriem jako u mlékárny.

Na toto rozhodnutí stěžují si k nss-u jak František P., tak i Česká akc. mlékárna v P.

Pokud je stížnost podána touto firmou, odmítá se podle § 2 zák. o ss pro nepřípustnost, protože nař. rozhodnutím potvrzen byl trestní nález vydaný proti Františkovi P. a nikoli proti ní a potvrzením tím nemohlo býti zasazeno do práv stěžující si firmy.

O stížnosti Františka P. uvážil nss toto:

Skutkovou podstatu trestního činu, jímž st-li byl uznán vinným a pro nějž byl odsouzen (§ 22 živn. ř.), shledaly správní úřady v tom, že Česká akc. mlékárna v P., jejímž zodpovědným zástupcem je st-li, zřídila ve svém závodě dílnu podkovářskou, v níž provádí pro vlastní potřebu kování koní rozvázejících mléko, nemajíc k tomu živn. oprávnění. V odvolání popíral st-li, že by tu šlo za tohoto skutkového stavu o neoprávněné provozování živnosti podkovářské, namítaje, že firma je k řečeným úkonům oprávněna podle § 37 odst. 2 živn. ř. Stejně se brání i ve stížnosti proti rozhodnutí žal. úřadu, jenž námitku tu neuznal důvodnou.

Paragraf 37 odst. 2 živn. ř., jehož se st-li dovolává, praví, že živnostníci mají též právo, aby si sami v dobrém stavu udržovali svá zařízení závodová, stroje, náčiní a jinaké pomůcky provozovací, jakož i aby pro potřebu svého vlastního závodu zhotovovali si obvyklé v obchodě pomůcky, které slouží tržebnímu odbytu jejich výrobků (bednění, obaly a pod.). Předpis tento tudíž přiznává živnostníkům právo jednak

v dobrém stavu udržovati pomůcky provozu, jednak vyráběti obvyklé v obchodě pomůcky sloužící k tržebnímu odbytu výrobků. O tuto druhou kategorii práv zde upravených v konkrétním případě nejde, poněvadž se tu nejedná o výrobu pomůcek k odbytu nutných. Předmět sporu točí se jedině o to, zdali kování koní užívaných při rozvážení mlékařských výrobků udržují se v dobrém stavu pomůcky provozu. Žal. úřad odpověděl na tuto otázku záporně, vyslovil právní názor, že za pomůcky provozu ve smyslu § 37 odst. 2 živn. ř. lze považovati výhradně jen ty, které slouží k výrobě v živn. podniku, a nikoliv i pomůcky, které slouží toliko k rozvážení a rozprodeji výrobků. Z tohoto právního názoru dospěl pak žal. úřad k úsudku, že vymyká se z oprávnění příslušejících živnostníkům podle ustanovení § 37 odst. 2 živn. ř., aby prováděli kování vlastních koní, užívaných k rozvážení zboží.

Stížnost správnost tohoto právního názoru popírá a nss dal stížnosti za pravdu.

Především třeba vytknouti, že právě uvedený předpis živn. řádu neomezuje právo živnostníků udržovati v dobrém stavu pomůcky, o nichž je řeč, na pomůcky při výrobě, nýbrž vztahuje je na pomůcky provozu vůbec. Provoz výrobní živnosti jest zajisté širší pojem nežli výroba v technickém slova smyslu a obsahuje v sobě nejen výrobní proces sám, nýbrž veškeré úkony, které jsou v závodě výrobní živnosti podle povahy věci obvyklé a k nimž je majitel živnosti oprávněn. Provoz ten vyžaduje řady úkonů pomocných, jichž je zapotřebí především k tomu, aby s výrobním procesem v technickém slova smyslu vůbec mohlo býti započato (opatření materiálu, pomůcek výrobních jako uhlí, dřeva atd., jakož i dovoz jejich), on obsahuje však i řadu úkonů, které nutně nastávají, když už výrobní proces je ukončen, na př. balení hotových výrobků, po případě též výrobu těchto obalů, uskladňování výrobků a pod. Že k provozu výrobní živnosti náleží také rozprodej a rozvážení hotových a podle obchodních zvyklostí vypravených výrobků, podává se již z toho, že výrobce je samozřejmě oprávněn své hotové výrobky prodávati (§ 37 odst. 3 živn. ř.), a to ve svém stanovišti, po případě v závodech vedlejších (§§ 39 a 40 živn. ř.), a smí je podle § 41 živn. ř. také mimo obec svého stanoviště kamkoliv dávatí živnostníkům do prodeje a je na zakázku dodávati. Je-li však rozprodej a rozvážení výrobků součástí provozu živnosti, pak jest jen logickým důsledkem toho, že prostředek, kterým se výrobky rozvázejí, tedy i koňský potah, jest považovati za pomůcku provozu. Že kování koní výrobky rozvázejících má za účel udržeti v dobrém stavu tuto pomůcku, nepotřebuje důkazu a jest ostatně mimo spor.

Jestliže tedy Česká akc. mlékárna v P. ve vlastní kovárně prováděla pro svoji potřebu kování koní rozvázejících její výrobky, vykonávala tím jen právo, které jí dává § 37 odst. 2 živn. ř., a nelze v činnosti této právem spatřovati skutkovou podstatu přestupku § 22 živn. ř., neoprávněného provozování koncesované živnosti podkovářské. Naříkané rozhodnutí, které je založeno na opačném, podle toho, co bylo řečeno, nesprávném výkladu zákona, bylo podle § 7 zák. o ss zrušiti pro nezákonnost.